

ΕΤΟΣ 58ον

11 Ἀπριλίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 15 (2967)

Η ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Μία από τις χαρακτηριστικότερες ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ στοὺς τρομοκρατημένους μέχρι τότε μαθητές Του εἶναι αὐτή πού μᾶς περιγράφει τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὅμως ὁ Χριστός ἐπεμβαίνει προσωπικά· «ἐν μέσῳ ἔστη εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς», διαλύει τίς φοβίες τῶν μαθητῶν Του καί βοηθᾷ τόν Θωμᾶ νά ὑπερβεῖ τίς ἀναστολές του.

Δισταγμοί καί ἀμφιβολίες τῆς πίστεως

Ὁ Θωμᾶς κλονισμένος καί ταραγμένος μέσα στήν ἀπομόνωση (δέν βρισκόταν μέ τοὺς ἄλλους μαθητές) καί τήν κατάθλιψή του, δέν μπορεῖ νά ὑπερникήσει τίς ἀναστολές καί τίς ἐπιφυλάξεις του γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου του. Ὅμως ὁ Ἀναστημένος Χριστός ἐμφανίζεται ἀνάμεσα σέ ὅλους μαζί τοὺς μαθητές Του, γιά νά πιστεύσει πραγματικά ὁ ἕνας. Δέν ἐλέγχει τή δυσπιστία του. Δέν κρίνει τή στάση του, δέν καταδικάζει τή συμπεριφορά του. Ὁ Θεός δοκιμάζει τίς ἀντοχές μας στίς ὀριακές στιγμές τοῦ πόνου, τῆς ἀδυναμίας, τῆς κόπωσης καί τῆς ἐξάντλησης. Βέβαια, ὁ Θεός γνωρίζει τά ὅριά μας, ἀπλῶς ἐμεῖς στίς δύσκολες στιγμές συνειδητοποιοῦμε τήν ὀλιγοπιστία μας. Αὐτό δέν ἐμποδίζει τόν Θεό νά ἀποκαλύπτεται μέ ἀγάπη σέ κάθε καλοπροαίρετο ἄνθρωπο. Νά φανερώνει καί νά προσφέρει τά σημάδια τῆς μουσικῆς Του παρουσίας καί ἐνέργειας σέ ὅποιον ἀναζητᾷ νά Τόν ψηλαφήσει, δηλαδή σέ ὅποιον οἰκοδομεῖ τήν πίστη του στήν ἐμπειρία καί στό πνευματικό βίωμα. Μᾶς ἐκπλήσσει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ στόν Ἀπόστολο Θωμᾶ «φέρε τόν δάκτυλόν σου ὧδε καί ἶδε τάς χεῖράς μου καί φέρε τήν χεῖρά σου καί βάλτε εἰς τήν πλευράν μου». Ὁ Χριστός ἔρχεται στόν ἰδιαιτέρο χώρο τῆς ψυχῆς μας, στίς νοοτροπίες καί τίς ἀντιλήψεις μας, κάποτε ἀκόμη καί στίς ἀμφιβολίες καί τοὺς δισταγμούς μας. Ἐδῶ ὁ ἐγωισμός μας συντρίβεται. Ἡ ἀλαζονική λογική μας, πού νομίζει ὅτι μόνο αὐτή μπορεῖ νά προσεγγίσει καί νά κατακτήσει τή γνώση καί τήν ἀλήθεια, ταπεινώνεται καί τότε αὐθόρμητα πα-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. κ' 19-31)

«Ο Κύριός μου και ο Θεός μου»

Οὔσης ὀφίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνῃ ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνῃ ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἐάν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῆτε, κεκρατήνται. Θωμᾶς δὲ εἶς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγομένος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταὶ· Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χειρᾶ μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καὶ μεθ' ἡμέρας ὁκτώ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν· ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνῃ ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χειρᾶ σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου· καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

ραδιόμαστε ὀλόψυχα «ἐν πίστει» σὴν ἀγαπῶσα ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φυλακὴ τῆς λογικῆς

«Ἐὰν μὴ ἴδω οὐ μὴ πιστεύσω». Κάποτε ὁ λόγος αὐτός γιὰ τὴ λογικὴ καὶ τὴ διανόηση τοῦ κόσμου τούτου γίνεται ἕνας πειρασμός πού ἐγκλιωβίζει τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ ἀναλήθεια. Σὲ ἕνα τρομακτικὸ ψέμα, σὲ ἕναν δαιμονικὸ πειθαναγκασμό, πού ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχει μόνο ὁ,τι οἱ αἰσθήσεις του ἀντιλαμβάνονται, ὁ,τι βλῆπει, ὁ,τι παρατηρεῖ, ὁ,τι ἀποδεικνύει μὲ τίς ἔρευνες καὶ τὰ πορίσματα του. Σὲ ἕνα τέτοιο ἐπιστημονικὸ κοσμοεἶδωλο ἡ λογικὴ θεοποιεῖται σάν τὸ μοναδικὸ μέσο γιὰ τὴ γνώση καὶ τὴν ἀλήθεια. Τὰ αἰσθήματα καὶ οἱ εὐαίσθησιες, οἱ πνευματικὲς ἐμπειρίες καὶ τὰ ἀποκαλυπτικὰ βιώματα, ἡ πίστη καὶ τὸ θαῦμα παραμερίζονται καὶ ἐμπαίζονται. Ἡ οὐσία τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης παραμένει ἄγνωστη. Τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ γεμίζουν ἀπὸ ἀντιφάσεις, κενά, ἀπορίες καὶ ἀναπάντητα ἐρωτήματα. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος μικραίνει καὶ φτωχαίνει πολὺ. Γίνεται ρηκός, ἐπιφανειακός καὶ ἐπίπεδος. Γιὰ τὸν ὀρθολογιστὴ ἄνθρωπο πού αὐτάρεσκα καυχᾶται γιὰ τὴν ἐπιστημοσύνη του, οἱ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Κατά τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς πρώτης τῆς ἑβδομάδος, καὶ ἐνῶ οἱ πόρτες ἦσαν κλειστές, ἐκεῖ ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ μαθηταί, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ στάθηκε εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς λέγει, “Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας”. Ὄταν εἶπε αὐτό, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια του καὶ τὴν πλευρὰν του. Οἱ μαθηταί ἐχάρησαν διότι εἶδαν τὸν Κύριον. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πάλιν, “Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας. Καθὼς ἔστειλε ἐμὲ ὁ Πατέρας καὶ ἐγὼ στέλλω ἐσᾶς”. Ὄταν εἶπε αὐτό, ἐφύσπησε εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς λέγει, “Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἐάν συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες κανενὸς τοῦ εἶναι συγχωρημένες· ἂν κανενὸς δὲν τίς συγχωρήσετε, θὰ μείνουν ἀσυγχωρητιες”. Ὁ Θωμᾶς, ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ὁ ὀνομαζόμενος Δίδυμος, δὲν ἦτο μαζί τους ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς. Τοῦ εἶπαν λοιπὸν οἱ ἄλλοι μαθηταί, “Εἶδαμεν τὸν Κύριον”. Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, “Ἐάν δὲν ἰδῶ εἰς τὰ χέρια του τὸ σημάδι ἀπὸ τὰ καρφία καὶ δὲν βάλω τὸ δάκτυλό μου εἰς τὸ σημάδι ἀπὸ τὰ καρφία καὶ δὲν βάλω τὸ χέρι μου εἰς τὴν πλευρὰν του, δὲν θὰ πιστέψω”. Ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἦσαν πάλιν μέσα εἰς τὸ σπῆτι οἱ μαθηταί του καὶ ὁ Θωμᾶς μαζί τους. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐνῶ οἱ πόρτες ἦσαν κλειστές, ἐστάθηκε εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπε, “Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας”. Ἐπειτα λέγει εἰς τὸν Θωμᾶν, “Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ καὶ κύτταξε τὰ χέρια μου καὶ φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ μὴ γίνεσαι ἀπίστος ἀλλὰ πιστός”. Ὁ Θωμᾶς τοῦ ἀπεκρίθη, “Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου”. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, “Ἐπειδὴ μέ εἶδες, ἐπίστεψες. Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι πού δὲν μέ εἶδαν καὶ ὅμως ἐπίστεψαν”. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκανε ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του, τὰ ὅποια δὲν εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Ἄλλ’ αὐτὰ ἔχουν γραφῆ γιὰ νὰ πιστέψετε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πιστεύοντες νὰ ἔχετε ζωὴν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

διαστάσεις τοῦ ὕψους καὶ τοῦ βάρους ἰσοπεδώνονται. Ἡ καθημερινότητα πολλῶν ἀνθρώπων μᾶς πείθει γι’ αὐτό. Καμία πνευματικὴ ἀνάβαση, ἀναζήτηση καὶ ἀναφορά στό μυστήριον τῆς πραγματικότητος τοῦ Θεοῦ. Καμία ἐνδοσκόπηση, καμία αὐτογνωσία, κανένας ἐσωτερικὸς ἀγώνας μέ τὸν «ἔσω τῆς καρδίας κρυπτόμενον ἄνθρωπον».

Ἄναριθμοι ἄνθρωποι βυθίζονται στίς ἀμφιβολίες καὶ παγιδεύονται στήν ἀπιστία πού ὀδηγεῖ στό κενό τῆς ζωῆς. Ἐχουν μία ὑπερτροφικὴ αὐτοπεποίθηση ὅτι μποροῦν νὰ καταλάβουν τὰ πάντα. Ἀπορρίπτουν τὴν πίστη, γιατί δὲν θέλουν νὰ ἀναθεωρήσουν τίς ἰδέες τους καὶ τὴν ζωὴ τους. Ἐνῶ μποροῦν, δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν, σὲ ἀντίθεση μέ τὸν ἀπόστολο Θωμᾶ, πού, ἐνῶ ἤθελε νὰ πιστέψει, δὲν μποροῦσε. Γιατί ἐκεῖνος, σὲ ἀντίθεση μέ τὴν ἄρνηση καὶ τὴν προκατάληψη τοῦ κάθε ἀπίστου, μέσα ἀπὸ τοὺς δισταγμούς καὶ τίς ἀμφιβολίες του

11 Ἀπριλίου 2010: ΤΟΥ ΘΩΜΑ (ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ)

«Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἑορτῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως καί ἡ τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ σωτήριος ὁμολογία». Ἀντίπα ἐπισκόπου Περγάμου († 92), Τρυφαίνης ὁσίας τῆς ἐν Κυζίκῳ.

Ἦχος: — – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ε΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. κ΄ 19-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Ἀπριλίου, Γ΄ ἀπό τοῦ Πάσχα (Τῶν Μυροφόρων)

Ἀπόστολος: Πράξ. στ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε΄ 43-1στ΄ 8.

➔ ἀναζητοῦσε νά ψηλαφήσει. Ἀναζητοῦσε τά σημάδια τῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας τοῦ Θεοῦ, προσωπικά ὄχι ἐγωκεντρικά, γι' αὐτό καί πρὶν ἀκουμπήσει τό ἀναστημένο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀναφώνησε «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐμβαθύνει στὴν ἐμπειρία τῆς πίστεως, ὅταν γράφει «ἐμαθον ἀφ' ὧν εἶδον μὴ πλογοθετεῖν· ἐμαθον ἀφ' ὧν ἐψηλάφησα προσκυνεῖν, μὴ ζυγομαχεῖν· ἓνα Κύριον καί Θεόν ἐπίσταμαι, τόν Δεσπότην Χριστόν...»· δηλαδή, πιστεύω στά μάτια μου καί στά χέρια μου καί μέ δίδεξαν νά μὴν κρίνω, ψηλάφησα καί ἐμαθα νά προσκυνῶ καί ὄχι νά φιλονικῶ, ἓναν Κύριο καί Θεό γνωρίζω, τόν Δεσπότη Χριστό. Ἐσ εἶναι καί γιά ἐμᾶς μιά διαρκῆς ἐμπειρία καί ὁμολογία πίστεως. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Ν.Κ.

Ἀπό τίς Ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΕΡΓΑ

στὴ βραβευμένη πατερική σειρά ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ (τόμοι 1-91).

Κυκλοφορήθηκε ὁ Α΄ τόμος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, μέ ἐρμηνευτικές ὁμιλίες στό βιβλίο τῆς Γενέσεως (ὁμιλ. Α΄ - ΚΔ΄).

Μέ γενική ἐπιστασία καί ἐπιμέλεια τοῦ ὁμοτ. καθηγητοῦ
Ἡλίας Δ. Μουτσούλα.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἓνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr